

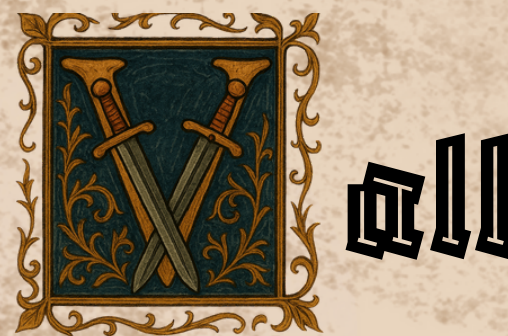
Els Geganters de Canet de Mar volem agrair a tots els que han fet possible que aquest projecte s'hagi convertit en un fet real i de necessitat per a la colla.

També ens agradaria donar les gràcies a l'Il·lustríssim Sr. Alcalde Pere Xirau i al Regidor de Cultura Emili Sánchez que ens han acompanyat en aquest camí.

A la Teresa (Sessa) Casserras i Moreno per la creació del Gegantó, a l'Ona Planet Buisan per la confecció del vestuari i finalment a Mauro Cecere per la fabricació de la daga.

A tothom, MOLTÍSSIMES GRÀCIES!!!

**Mauro Cecere
(Fuster)**

El nen de la vall

Com deien les llegendes del “Salt de Rossí” de Josep Galceran o la de “El Cavaller” d’Amanci Trass, na Agnès de l’Aubó i en Guillem - Bernat de Montferrer, van salvar al poble de Canet de Mar de la tirania del senyor feudal. Gràcies a aquesta conquesta, els nostres protagonistes aquí presents, son els SENYORS DE LA VALL.

Els senyors de la Vall fan vida al Castell de Santa Florentina, un lloc majestuós que es troba enmig dels seus jardins plens de racons secrets i envoltat pels quatre costats per pins que s’alcen com guardians, alzines que ofereixen ombra i canyers que dansen amb el vent.

Na Agnès, estima la natura amb tot el seu cor, ja que com a donzella del mas de l’Aubó, sempre té un vincle especial amb la Vall de Canet. S’atura a mirar els arbres, les herbes i les flors delicades. Sempre té un somriure i una tendresa pels ocells, els cargols i altres animalons que s’amaguen o viuen a prop del Castell. Mentre ella s’enduu la pau del jardí, en Guillem-Bernat, dedica el seu temps d’oci, a les cavallerisses i a la seva panòpia (armament). Darrere aquella barba s’hi amaga l’orgull de cavaller: l’honor, el ferro i els seus cavalls.

Fa un dia esplèndid. Com cada matí, quan l’Agnès es lleva, es dirigeix a la finestra de la seva habitació per admirar els jardins del Castell. Ja veu al seu estimat Guillem-Bernat abocat als seus cavalls però sap que ell sempre té un moment per dedicar-li una mirada i un somriure. De sobte l’Agnès, entremig dels rajos de sol, reconeix la silueta petita d’una persona que s’acosta a Guillem-Bernat.

Un infant amb ulls marrons clars com gotes de mel o com terra humida que alhora guarden una mirada profunda, observant el món amb curiositat. Quan corre, els seus cabells castanys i ondulats semblen dansar amb el vent, i a cada moviment, el seu rostre innocent brilla, amagant un cor valent i un esperit intrèpid que sembla cridar a l’aventura.

Quan l’infant es troba davant de Guillem-Bernat, treu la seva daga de fusta per jugar, però aviat el joc es transforma en aprenentatge, perquè en el seu cor sap que, quan sigui gran, esdevindrà un veritable cavaller.

-Estàs preparat, pare? En guàrdia!

En Guillem-Bernat deixa d’atendre els cavalls i agafa un tros de fusta de les cavallerisses, mentre li dirigeix al seu fill una mirada plena d’afecte i coratge alhora.

El cavaller, tot i la seva força, deixa espai al seu fill perquè pugui sentir-se valent. Entre rialles i passos ràpids, el joc s’acaba amb una darrera investida que fa caure la daga del nen a terra.

L’Infant, encara amb els ulls brillants de l’emoció, s’ajup per recollir-la. Però en el mateix lloc on ha caigut, hi descobreix una petita pila de cargols bové, com si la natura hagués volgut presenciar la seva gesta.

En aquell moment, baixa Na Agnès. Porta un somriure dolç i els observa amb aquell orgull serè que només les mares saben mostrar.

—Qui ha guanyat, Edu? —pregunta, divertida.

L’Edu agafa un dels cargols amb cura, l’alça i, amb veu clara, respon: -TOTS DOS, mare!!!

-El pare ha guanyat la gesta... i jo, un nou amic!

En Guillem Bernat i Na Agnès esclaten a riure i l’abracen, mentre l’Edu se’ls mira sense entendre res.

No sabem quines altres aventures l’esperen a l’Edu, però sí que aquesta no és la definitiva; és tan sols el primer pas d’un camí llarg, ple de jocs, gestes i descobertes que encara han de venir.

Anna Bertran Soler